

Uitdijen en weer terugtrekken

DANS

Rain door Rosas. Choreografie: Anne Teresa De Keersmaeker. Muziek: Steve Reich. Decor- en licht: Jan Versweyvel. Kostuums: Dries van Noten. 10/1, De Munt, Brussel. Tournee. Rotterdam 16/05.

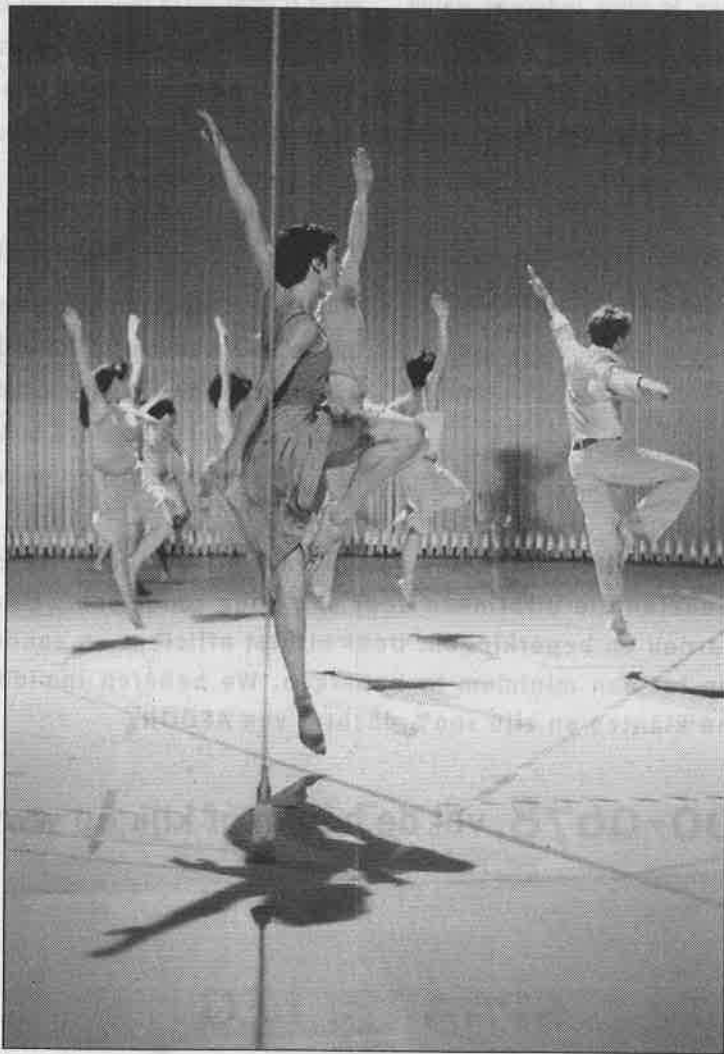
Een rondhangend gordijn van dunne koorden, met en zonder kwastjes aan de uiteinden, bakent in *Rain* van Anne Teresa De Keersmaeker de dansvloer af. Waar de kring net niet helemaal sluit verdwijnt het begin van een parallelle cirkel de duisternis in. De ontelbare draden achteraan hangen op kleine en gelijkmatige afstand van elkaar. Je trekt ze in gedachten moeiteloos door naar de weinige exemplaren vooraan. Alleen sporadische aanrakingen door de dansers verstoren hun loodrechte orde.

Dit decor van Jan Versweyvel is net als de choreografie: duidelijk van vorm en toch veranderlijk, gesloten en toch open, strak en toch speels, gelijkmatig en toch grillig.

Alles in *Rain* is tegelijk verrassend en vanzelfsprekend. Het is een prachtige, subtiële sensatie, vergelijkbaar met de bijna ongemerkte verandering van kleur in de belichting (achtereenvolgens goudgeel, zilverwit, paarsroze en kopergroen) en de kostuums, die eerst pastel, dan felroze en later aardkleurig zijn.

Voor wie minder gecharmeerd is van de theatrale uitpattingen van de grande dame van de Belgische dans, is *Rain* een verademing.

Een pareltje zelfs, dat bewijst hoezeer De Keersmaeker zich als een vis in het water voelt bij bewe-

Rain van Anne Teresa De Keersmaeker.

FOTO HERMAN SORGELOOS

ging en muziek, en bij Steve Reich in het bijzonder.

Deze minimalistische componist verkoos zij in 1982 voor haar eersteling (*Fase*) en later voor (de-

len van) *Just Before* (1997) en *Drumming* (1998).

Rain, genoemd naar een verhaal van Kirsty Gunn over verloren jeugd en reanimatie, is gezet op

Steve Reichs *Music for 18 Musicians*.

Hierin schuiven twee ritmes over elkaar. De piano's en percussie-instrumenten voeren een constant ritme uit. Bij de zangers en blazers bepaalt de menselijke ademhaling het (veranderlijke) ritme.

Het in- en uitademen door de verschillende musici levert een geluid op dat doet denken aan een golf die bij vloed aanrolt en bij eb wegslipt. Dit uitdijen en weer terugtrekken domineert ook de choreografie – waarbij beweging en klank overigens niet altijd gelijke tred houden.

De muziek is doorgaand en gevarieerd, alweer zo'n dualiteit waar ook de dans vol van zit. Het is fascinerend om de zeven vrouwen en drie mannen als een rafelige groep het toneel over te zien rennen, springen, dribbelen, glijden, dwarrelen – in (v)luchtige en verspringende lijnen, cirkels en kluitjes. Ze vormen een eenheid, maar van uniformiteit is geen sprake.

De groep valt niet uiteen door een duet of trio, losse sprong, val of lift, korte aai over de bol, splitting in mannen en vrouwen, plotse verandering van richting of snelheid, of zelfs tijdelijke verdwijning uit de cirkel. Dergelijke, vaak snelle, variaties verrijken haar textuur alleen maar, die levendig borrelt en bruist.

Het is een vorm van logica en schoonheid die ook het spelletje mikado kent. De verschillend gekleurde, onvoorspelbaar en anders over elkaar heen vallende stokjes, afgebeeld op de toneelvloer, vormen samen een telkens nieuw patroon.

Mirjam van der Linden